

Woongroep IJ-93: Jan Oorebeek was er vanaf het begin bij

Gezellig samen oud worden. Dát is waar het om draait bij woongroep IJ-93 in Rotterdam-IJsselmonde. Onze woongroep bestaat in 2020 alweer 27 jaar en ons gebouw 20 jaar. In die jaren hebben we veel bereikt, lief en leed gedeeld en zijn we een voorbeeld geweest voor mensen en organisaties van over de hele wereld. Van bestuurders uit eigen land en maatschappelijk werkers uit Amerika tot Bouwkundestudenten uit China en een socioloog uit Italië.

Het begon allemaal in juni 1993 toen onze oud-voorzitter bij een andere woongroep buiten de boot viel en geen appartement kreeg toegewezen. Hij besloot zelf een woongroep te starten waar ik, samen met mijn vrouw, sinds het begin bij betrokken ben geweest. En ik kan u vertellen dat je bij het opzetten van een woongroep niet over een nacht ijs gaat, maar des te trotser zijn we op 'ons' IJ-93.

Verkennen en leren

De eerste twee jaar waren we vooral bezig met verkennen en leren. We spraken intensief over de sociale aspecten van een woongroep: hoe ga je om met conflicten? Waar let je op bij de werving en selectie van nieuwe leden? En hoe ver ga je met de zorgverlening?

Toen we twee jaar later leden gingen werven in onze eigen vrienden- en kennissenkring, eindigden we met 49 huishoudens, waarvan er slechts 28 een appartement zouden krijgen. Een woongroep met meer dan rond de 30 huishoudens - hadden we immers geleerd tijdens de verkenningsfase - is geen goed idee. Dit aantal was precies goed om het overzicht te houden en conflicten te voorkomen.

In de jaren erna hadden we verschillende werkgroepen opgetuigd die steeds voor een ander aspect verantwoordelijk waren; van onderzoek naar veiligheid in en om het gebouw en onderzoek naar andere woongroepen in het land, tot het schrijven van de statuten van onze vereniging. Met houten blokken bouwden we zelf minigebouwen en we maakten ruwe schetsen van wat we graag zouden willen.

Een gouden greep

In 1996, na drie jaar van overleg en onderzoek, hadden we een concreet programma van eisen en een plan van aanpak waarmee we op zoek konden gaan naar partners. Via via hoorden we dat SOR plannen had om te bouwen op een voormalige NAM-locatie en we besloten ze te benaderen voor een gesprek over onze ideeën.

Een jaar later, in 1997, kregen we van SOR de uitnodiging om met andere partijen in de gemeente mee te denken over de plannen van een te bouwen locatie. Wij zouden als woongroep de bovenste twee verdiepingen krijgen van een nieuw te bouwen seniorengebouw. Dat we elkaar destijds vonden en met elkaar in gesprek gingen, was een gouden greep; de plannen van de woongroep én de ideeën van SOR bleken als tandwielen in elkaar te passen.

1998 was een mooi jaar: we kregen niet alleen een bouwvergunning, maar vonden ook de architect én het bouwbedrijf die onze plannen mooi tot uitvoer konden brengen. In februari 1999 werd de eerste paal geslagen en na een traject van zeven jaar kregen we op 1 mei 2000 dan eindelijk de sleutel van ons appartement uitgereikt. De overgebleven huishoudens kwamen op een wachtlijst te staan.

Van oprichting tot oplevering

In dat hele traject van oprichting tot oplevering vielen vaak veel zaken perfect op hun plaats. Bij de toewijzing van de appartementen mocht iedereen op basis van de bouwtekeningen een appartement uitzoeken. En het klinkt misschien ongelooflijk, maar iedereen koos én kreeg het appartement van zijn keuze, zonder dubbele keuzes! We schreven fondsen aan en kregen een groot bedrag aan subsidies waarmee we onder andere een keuken in de gemeenschappelijke ruimte, een tuinhuis, een biljartruimte en de inrichting van een wasruimte konden bekostigen.

Soms moesten we ook concessies doen om binnen het budget te blijven. We schrapten een tweede zonneterras op de vierde verdieping en kozen goedkoper materiaal, zoals gewoon glas in plaats van melkglas. Dit alles had niet gekund zonder de prettige samenwerking met SOR die ons als zelfstandige vereniging serieus nam en enorm veel inspraak gaf.

Lief en leed

Het was al met al een mooi traject waar ik met veel trots en plezier op terugkijk. We wonen op een van de mooiste plekken in IJsselmonde, vlakbij een winkelcentrum en met goed openbaar vervoer in de buurt. We kijken naar elkaar om en verlenen zorg 'met handen op de rug' zoals dat heet. We hebben goed contact met de overige bewoners van het gebouw en bij belangrijke feestdagen gaat de schuifdeur tussen onze gemeenschappelijke ruimtes altijd open. We organiseren ontzettend veel activiteiten, hebben lol en plezier met elkaar, maar delen ook het verdriet bij overlijden of ernstige ziekte. Samen lief en leed en samen gezellig oud worden dus. Ik hoop dat we het nog lang zo mogen blijven doen.

Jan Oorebeek.